

Ébredő szépség

Mindig valamiféle lázongást érzek, akkor, amikor hallok, hogy szépség a valóságban nincs, ez csupán viszonylagosság, nem valóságos dolog, pusztán a szemlélőnek a szemében él és ha nem volna szem, nem volna szépség sem.

Dehát akkor hogyan? Fák, csillagok, kéklő égboltozat, folyók is mind eltűnnének? Egy dolog bizonyos: hogy ha a szépség csupán viszonylagosság, akkor is csodálatos egység van az emberiségben, ahogyan érez a folyók, fák, dombok, csillagok, aranyhajú gyermekek, virág és hajnalhasadás iránt.

Az is tagadhatatlan, hogy azok az emberek, akik szépséget látnak ott, ahol mások csak az árnyékokat veszik észre: sokkal kedvesebbek, ismerettségük, barátságuk sokkal értékeesebb.

Vajjon hogyan éreznéd magadat, ha megtudnád, hogy csodálatos szépség van körülötted, az emberekben, ebben a küzdelmes életben is, sőt szépség van önmagadban is, de mindezt te nem veheted észre, soha meg nem láthatod? Vajjon nem töltene el keserűség és annyira bántó lehangoltság?

Jegyezzük meg, hogy amíg nem tudunk egy »harmadik« szemmel, lelki szemmel nézni, addig mindig fogyatékosan látunk. Még önmagunkat sem látjuk helyesen. Vak szemmel tekintünk az életre és önmagunkra; nem látjuk dicsőségesebb énünket, elhalad mellettünk, láthatatlanul, elérhetetlenül.

»Mialatt ott haladtam a tömeggel az úton, megláttam mosolyod az erkélyről és énekeltem és elfelejtettem a zajt«, írta Tagore. Egy másik ember talán észre sem vette volna, csak azt látta volna, hogy az erkélyen ott ül kényelmesen egy asszonyi alak, míg ő halad fáradtan az utca porában. Vagy talán, ha meglátja mosolyát,

felüti a fejét büszkén, — mert varlaki rámosolygott. Nem annak a szépsége, hanem saját hiúsága töltötte el öntudatát.

Amikor szépséget keresünk, használjunk mindig józanul mérlegelő ítéletet is. Azonban vigyázzunk: mindig az embert vizsgáljuk először és csak másodsorban a hibáit. Könnyelmű ítélettel még azt a szépséget is elveszítjük, ami megvan. Jóságos, megértő bírálattal pedig még az elrejtett szépségeket is napfényre hozhatjuk.

Nézzük, vizsgáljuk tehát így a dolgokat, az életet, embertársainkat, magunkat, mert maga Isten is így néz és vizsgál mindeneket.

Erre tanítson most bennünket a tavasz ébredő szépsége!

Hol a te atyádfia?

Dr. Christananda N. János.

I. Móz. 4:9.

Az antropológia és kriminológia kutatói megállapítják, hogy a gyilkosság volt az első elkövetett bűn, valószínűleg ez volt az első gonosztevé, amelyet véghezvittek s melyet azóta is éveken át gyakorolnak háború néven. Ugyáltszik, kedvelt bűne ez az embernek a mai civilizált világban is. Az első gyilkost a féltékenység ösztökélte s így van ez minden öldöklés és gyilkosság esetében. Kain féltékeny volt. Féltékenysége megölt benne minden érzést s Kain megölte testvérét. A féltékenység a tulajdonságok legmérgeesebbike, skorpió gyanánt lakik az ember szívébe, farka mindig szúrásra kész. A féltékenység nem képes önmagát megítélni, mások szabadságában és existenciájában viszont kárt okoz. Ugy látszik, ez az ember elégedetlenségének és bukásának első sarja. Vetség, amelyik a legközelebbi utódba s távoliba egyaránt befecskendezi mérgét.

Kain titokban ölte meg testvérét. Emberek előtt titok volt a tette, de Isten előtt nem. Ahogyan az ember becsukhatja a szemét, hogy ne lássa a nap

fényességét, de a nap akkor is látja, Kain a testvére helyzetét akarta elnyerni, úgy gondolom, de ahelyett, hogy nyert volna, elveszítette testvérét. S nemcsak önmagát fosztotta meg a testvérétől, hanem amit nem is akart s amihez nem volt joga, Istent is megfosztotta teremtményétől. Abel kétszeresen nyertes lett: az Ur elfogadta áldozatát s most élete is áldozat lett, élő áldozat, melyet mint kedves illatot fogadott az Ur.

Kain pedig háromszorosan veszített: áldozatát sem fogadta el Isten, testvérét is elveszítette s ráadásul, várakozása ellenére testvére helyére sem kerülhetett az Ur előtt. Nem engedte meg neki, hogy állandóan letelepedjék, vándorolnia kellett örökké, mert hiányzott belőle a társadalmat építő erény.

Kóborló, romboló szellem lakozott benne s ez a szellem volt az, mely Isten igazságos ítéletével találkozott: üldözött lett, kizárattott Isten társadalmából, ő lett a nomád fajta őse. Mert Kain féltékenysége egyenesen veszélyeztette Isten társadalmát.

1. Semmivel sem tudom az irigységet tisztára mosni. Természetemet meg kell változtatnom. Nem követelhetem Istentől, hogy engem állítson egy igaz ember helyére, akit én azért vettem üldözőbe, hogy elbitoroljam a helyét. Isten megsegítette Izrael népet s utat engedett neki az ígéret földjére. Megöltetek mind az úgynevezett pogányok. De Izrael népe továbbra is állandó probléma maradt Isten számára, mivel nem változtatták meg útjait s ha a környéket meg is tisztították erősen, sok emberi élet pusztulása árán, {emény-nyakú nép maradtak továbbra is.

Megölték saját prófétáikat s amikor az Ur szólt hozzájuk, nem feleltek. Ha megtehték volna, Kain nyelven hangzott volna a feleletük: »Avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiaimnak?« Az Ur lejött a földre, hogy Ő legyen a lelkek őrizője, pásztora. Indiában azt hiszik a babonás emberek, hogy némely dolog, így pl. a galamb, szerencsétlenséget hoz rájuk. Egy fiatalember otthon kijelentette, hogy azért

nem kap állást, mert a galambok bajt hoznak rá. Erre leöltek és megették minden galambot, de a szerencse mégsem akart mellészegődni. Nem rajtunk kívülálló dolgok tisztítják meg a lelket, hanem Istennek bennünk munkálkodó ereje. Gondolj az úgynevezett keresztyén országok minden megszervezett bűnére: hány polgárt gyilkoltak meg. A Teremtő pedig felelősségre von: »Hol a te atyádfia?« S az önző ember így mentegeti magát: »Másért nem vagyok felelős. Elég nekem magammal törődnöm.«

2. Keresztyén államok állnak fegyverben, egyik a másik ellen. Mindegyiket a régi bűn indítja: a féltékenység. És ez a nemzeti féltékenység kapzsiságot, gyűlöletet szült. Amikor az egyik elpusztítja a másikat, a harmadik nem mer beleavatkozni, mert fél, hogy odavész a maga nyeresége. S amíg egyik nemzet a másikat irtja, egyebek addig üres, szörszálasogató konferenciákat tartanak és szónokolnak a békéről. Az ő feleletük az Ur kérdésére ugyanaz, mint Kainé volt. Kapzsiság és kereskedelmi főhatalomra törés öli meg mások érdekeit. Ha te valakit megfosztasz a megélhetés lehetőségétől, annyi, mintha megölted volna. Az egyház tanítása kiáltó szó a pusztában: az emberek, a nemzetek haladnak a maguk útján s mind ugyanazt a termést aratják, a romlást, (destrukciót). Hiába a mai modern kor felvilágosultsága: az ember elvezette annak a látását, hogy a másiknak testvére, Kain és nem a Megváltó szelleme tölti be a gyilkos nemzeteket.

3. Ugyanilyen veszedelmes a vallási féltékenység is. A rossz ígéhirdető féltékeny a jó papra. Az álmos munkás féltékeny a buzgó munkásra: azon igyekszik, hogy megölje a másik nevét, megrágalmazza a becsületét. Nekem már sok szenvedést okoztak keresztényietlen emberek. De ha már művük véghez vitték, hozzájuk is kérdést intéz az Ur: »Hol a te atyádfia, akinek nevét, becsületét, értékes munkáját tönkretetted?« Ekkor legtöbb esetben megnémulnak, vagy bizonygatni kezdik, hogy a másik nem testvérük, vagy egykedvűen Kain nyelvével válaszolnak. Bűnös elvakultságukban azt hiszik, hogy Istent szolgálják azzal, ha prófétáit üldözik, ahogyan az Ur meg is jövendölte előkészítve a tanítványait a rájuk következő nyomorúságokra.

Timótheusnak írja a szent apostol: »azok, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.« Vigasztalás ez a szentek számára, akikkel igazságtalanul bántak tulajdon vallásuk hívei. Sok ember örül, ha sikerül ártani a felebarátjának; de gondolnunk kell arra is, hogy Istennek felelősséggel tartozunk. Ahelyett, hogy Isten dolgait cselekednénk, melyek elvégzésére rendelt bennünket, irigy és gonosz kívánságunknak engedve vétkezünk felebarátaink, önönvéreink ellen.

Isten első kérdése az emberiséggel szemben érzett atyai felelősségre vet vi-

lágót. A második kérdés az ember testvéri felelősségét tárja elénk felebarátjával szemben. Olyan az, ha testvér öli meg a testvért, mint amikor a majomcsapat tönkretesz egy gyümölcsöskeretet, mert Isten társadalmát pusztítja és rontja. Az úgynevezett pogányok semmi különbséget nem látnak a mostani kor barbár népei és pogány keresztyénei között.

Áldására, vagy megrontására vagyunk-e a mi felebarátainknak?

Hol a te atyádfia?

Hindu, akinek Krisztus után Hitler az eszményképe

Érdekes vendége volt az evangélikus egyháznak a közelmúltban. Dr. Christananda N. János hindu lelkész látogatott el Vásárhelyre s tartott itt áhitatot és előadást. Ugy magánbeszédéből, mint az előadásából azonnal kitűnt, hogy igen erős nacionalista, a hindu nemzeti függetlenség harcos képviselője. Itt érte az Anschluss s s nem győzött eléggé lelkesedni Hitler nagyszerű fegyvertényén. »Lesz még egyszer nekünk is Hitlerhez hasonló vezérünk, — mondotta, — aki Angliához fog ultimátumot küldeni India függetlensége érdekében.«

— Hát Gandhi?

Dr. Christananda arca valósággal eltorzult. »Gandhi? Egy nagy bűne van: öreg! Öreg bábkra pedig nincs szükségünk! Gandhi csak ül, ül és e'mélikedik! Nekünk olyan vezér kell, mint Hitler, aki cselekszik!«

Tagadja, hogy Indiában olyan nagy ellentétek volnának az egyes osztályok, vallások között... mint ahogyan azt mi gondoljuk. Mind ezt Anglia hitette el a világgal. Egész Indiáról azért van téves fel fogásunk, mert minden közvetve, angol forráson keresztül jut el hozzánk. India gyámoltalanságának egyetlen oka vallásos »örültefelével« magvarázható.

— Ha én most hazamennék és el kezdenék Magyarországról beszélni, a hallgatóim egy fél óra alatt magamra hagynának. De ha a lélekről, a vallásról kezdenék beszélni, úgy másnap reggelig is ott volnának, mert India népe mélysegesen vallásos, elsősorban a saját lelki üdvössége érdekli.

A gyermekeket már a legzsengőbb korban a papok kezdik nevelni s megtanítják neki a sajátos hindu filozófiát, amely azt mondja, hogy e földön minden hiábavalóság, ami nem a lélekre tartozik. Hiábavalóság az arany, az ezüst, a vagyon, az eledel, öltözet, az otthon. Min-

den hiábavalóság. Ezért engedték, hogy India arany és ezüst bányáira ráüljenek az idegenek. Nekünk nem kellett, mert mindez hiábavalóság. Az én vallásom azt tanítja, hogy az állati bőrt megéríteni bűn. De én ismerek olyan milliókat Angliában, aki vagyonát a hinduk által eldobott állati bőrből szerezte. Nálunk bőségesen terem a gyapot, azonban ez sem kellett, mert hiábavalóság. Anglia ellenben feldolgoztatta a gyap- rakban, felöltöztette az egész világot és mi meztelenek maradtunk, vagy pedig tízszeres árért Angliából vettük meg a saját gyapotunkból készült anyagot. Hát nem vallásos örültség volt ez? De most már ezen túlvagyunk. Mi is tudjuk, hogy nekünk éppen Istentől kapott javainkat nem lehet hiábavalóságnak tekinteni. Egyre erőteljesebb a nemzeti öntudat, amely Indiát minden gazdagságával az indiai nép számára követeli. Tudjuk, hogy nekünk is fel kell fegyverkezünk. Anglia jól ismeri nemzeti mozgalmunkat s ezért óvakodik fegyveresen beleavatkozni Európa ügyeibe. Egy jövő háborúban nem bizonyos, hogy a felfegyverkezett India hajlandó lenne-e vérét áldozni Angliáért. Sőt! A fegyverek egyenesen Angliára lennének veszedelmesek!

Nem pogányság az az ellen-szenv, amellyel India népe elfordult a keresztyénségtől, a pogányság vallástalanságot jelent, pedig India népe nagyon is vallásos. Legfeljebb nem keresztyén a népe, de lelke mélyéig vallásos. Olyan vallásosságot kíván, amely következetes az élet minden vonalán, amely valóban krisztusi. Hitlert ő nem látja vallásosnak, de sokkal morálisabbnak, mint akármelyik keresztyén államférfi, mert a legnagyobb önzetlenséggel állott népe szolgálatába. Kész volt szembe-szállani a tisztátalan nagytökével, nemtörődve azzal, hogy elfordul Németországtól, csak hogy belső közéleti tisztaságot teremthessen.

Dr. Christananda egyébként nagy magyarbarát. Angliában ismeretes az a könyve, amelyet a magyarokról, a magyar igazságért írt. Most is az az utazásának a célja, hogy a magyar gyülekezetek adományai-ból egy magyar házat építtessen messze Indiában.

Szólott arról az áldozatos misz-sziói munkáról, amelyet maguk a hindu keresztyének végeznek. Az igen szegényesen fizetett munkások még visszaadnak egy kis összeget fizetésükből, úgyhogy el-

ből sikerült újabb leányegyházat létesíteni tíz esztendő múlva.

Egyeknek kell lennünk a Krisztusban, aki azért szenvedett, halt meg, hogy szenvedése, halála által megváltassunk. E bőjti időszakban gondolunk-e arra, hogy mit jelentett az a keserű pohár, amelyet Krisztusnak bűneinkért ki kellett ürítenie?

Indiában az a szokás, hogy az édesanya veszi be a csecsemő helyett az orvosságot, hogy az anyatejen keresztül jusson az el szervezetébe.

— Az én édesanyám is sokszor elbeszélte, hogy hányszor kellett neki diétán lenni, hányzor kellett keserű orvosságot bevennie, mert én igen beteges kisgyermek voltam. Így cselekedett helyettünk is Krisztus. Kiürítette a keserű poharat, hogy nekünk adjon gyógyulást, hogy az Ő élete váljék a mi életünké. Ezzel az élettel küzdünk mindenkor az Isten országáért!

Apák és fiak

Ez a cím nem annyira kapcsolatot, mint inkább ellentétet, egyre mélyülő szakadékot jelent. Az utóbbi időben ezzel szokták kifejezni azt a különbséget, ami van az idősebb és ifjabb nemzedék között. Ez a különbség egyre jobban kiéleződik s ma már szinte világjelenséggé változott. Eljön hozzánk Indiának egyik fia s arról panaszkodik, hogy az öregek miatt nem tudott India népe eddig boldogulni. Amerikában egyre jobban kezdik hangsúlyozni az apák és fiak napjának a jelentőségét és az anyák-napja mellett megtartják már az apák és fiak napját is. Tagadhataflan, hogy az apák és fiak között ellentét, bizonyos szakadék van.

De vajjon ellentétre, szakadékra gondolunk-e akkor, ha ezt halljuk: anyák és fiak? Azt hiszem, senki sem gondol erre, sőt érezzük, hogy ez a kettő: édesanya és fiú, nagyon is összetartozik. Kétségtelen, hogy ez a modern kor kissé másképpen értelmezi a szülői tisztelet törvényét s ha vannak is szomorú példák a gyermeki halátlanságra, általánosságban örömmel kell megállapítanunk, hogy az anyák tisztelete még mindig megvan s anyák és fiak közötti ellentétéről nem beszélhetünk. Az az indiai, amerikai, vagy bármilyen nemzetiségű is beszél az apák és fiak közötti ellentétről, de tisztelettel említi az édesanya áldozatát, a gyermekével együtt nőő szeretetét.

Az anya számára féltett kincs a gyermek. Míg az apa könnyedén veti oda a fiának: »Tiétek a jövőd! Szerezétek meg a d'at, vérel!« addig az édesanya szíve örökös szorongó érzések között remeg a fiakért, akiket esetleg ál-

dozatul kell odadobni egy szörnyű vérengzésben...

A református szövetség és ifjúság között meglevő szoros kapcsolatot én éppen az előbbiekkal magyarázom. A szövetség főként asszonyokból és főként édesanyákból áll, akiknek tehát féltett kincsük a gyermek, az ifjúság. Ők megéreztek nemesen érző női szívükkel, hogy az ifjúságnak elsősorban otthonra van szüksége, ezért merték vállalni évekket ezelőtt az otthon megteremtésével járó nagy áldozatot. Az otthon terhe, gondja az ő vállukon nyugszik. Meg kell ezt látnunk s nemcsak tisztelettel és elismeréssel kell adóznunk az ő áldozatkészségükért, hanem segítenünk is kell nekik, amikor most április 3-án segítséget kérnek tőlünk.

A református szövetség április 3-iki a Fekete Sas nagytermében rendezett estjének a műsorából is kitétszik az anyák és fiak közötti megértés. Középpontjában egy ifjú szónok áll: Pap Béla váci lelkész, az országos református szeretetszövetség titkára, a »Magyar Ut« bátorhangú szerkesztője, immár országos nevű előadó. Méltó lesz az a keret is, amibe az előadás illeszkedik.

Halljuk meg a hívást, legyünk ott mindannyian! Igazoljuk, hogy valóban közöttünk élő kapcsolat van, nemcsak az anyák és fiak, de még az apák és fiak között is! (nb)

Beszámoló az S. D. G. körzeti konferenciájáról

Március 20-án, vasárnap, a helybeli református leány- és fiúgimnázium rendezésében tagavatással egybekötött körzeti S. D. G. konferencia volt. Az S. D. G. központ részéről megjelent dr. Soós Géza alelnök, Ónódi Szabó Lajos főtátrár és Kiss Margit utazó leánytitkár. A konferencián a szegedi, szentesi és makói S. D. G.-s diákok is résztvettek. A konferencia vasárnap reggel az újtemplomban istentisztelettel kezdődött, utána tagavatás volt. A konferencia lefolyásáról és az előadásokról az alábbiakban számolunk be.

»Mert akinek van, annak adatik és bővelkedik, de akinek nincs, az is elvétetik tőle, amije van.« Ezzel az igével kezdte prédikációját Ónódi Szabó Lajos, az S. D. G. főtátrára. A mai materialista, reális világban, amikor mindenkit porba hűz az élet, a megélhetés gondja, baja, kevesen tudnak örök fölemelkedni és kevesen tudnak örök értékű dolgokkal foglalkozni. Boldog lehet az az egyház, ahol ilyen szépszámú ifjú sereg vállalkozik arra, hogy Isten szántóföldjének hűséges munkásai és aratói legyenek. A hódmezővásárhelyi református egyháznak adatott ifjúság, mely teljes hűséggel, teljes odaadással vállalta a munkát, a küzdelmet Isten dicsőségéért. Ennek az elhatározásnak ünnepélyes meg-

pecsételése volt a vasárnapi avatás és konferencia.

Mintegy kétszáz főnyi ifjú sereg várta csillogó szemekkel, szívdobogva, hogy melére tűzhesse az égőszives jelvényt, mely számára munkát, feladatot, de egyben dicsőséget is jelent. A prédikáció után, amelyen már a vidékről érkezett diákok is részt vettek, kivonultak az Urasztala köré, hogy fogadalmat tegyenek. A fogadalom és bizonyágtétel előtt dr. Soós Géza vázolta, hogy mit is jelent az a munka, amit most magukra vállaltak. Nem lehet külsőség csupán, hiszen akkor elvesztette létjogosultságát, nem lehet szemforgató keresztyénység, hanem igaz, őszinte vágyakozás Ő utánai Aki mindnyájunk gondviselő atyja. Forrongó időket élünk. Megnyomorított csonka országunk nagy bajokkal küzd belsőleg, külsőleg is már torkunkat és nemes szerveinket támadta meg a gyilkos kór. Nincs kiút más, egyedül Ő vele. Rajtunk már csak az Isten segíthet. Át kell alakulnunk lelkileg, társadalmilag, politikailag. Meg kell valósítanunk az integer Magyarországot örök ideálját, a: »Regnum Krisztianumot«. És ezt csak úgy tudjuk végrehajtani, ha először mi, ifjúság alakulunk át belsőleg, lelkileg. Vállalni kell minden kockázatot, le kell vetkőznünk minden bűnünket, mert aki győz, örökségül nyer mindent és annak Istene lesz és az fiam lesz nekem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek és utálatosoknak és gyilkosoknak és paráznáknak és bűbajosoknak és bálványimádóknak és minden hazugoknak azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóba lesz, ami a második halál (Jelenések 21. 7-8) Ezután kézfogással és egy-egy ige elmondással minden egyes kollégistát S. D. G. taggá fogadott. A vallástanárok feltűzték a jelvényeket, kézfogással körben egy hatalmas láncot alkotott az ifjú sereg, közösen elmondták a miatyánkot, majd felhangzott a XXV. szoltár és szállt tisztán a magasba, az égék Urához.

Az avatás végzetével megkezdődött a konferencia. Különváltak az alsósok és felsősök és a leánygimnáziumba, illetőleg a fiúgimnáziumba vonultak át. Itt a felsősöknek dr. Soós Géza S. D. G. alelnök, az alsósoknak pedig Kiss Margit utazó titkár tartott előadást és megbeszélést »Ami Istentől elválaszt« és »Aki Istennel összeköt« címmel. Előadás végzetével megbeszélés folyt úgy a vidéki, mint a helybeli kollégiumi vezetőkkel. Beszámolt ki-ki arról, hogy mit végeztek, elmondták a nehézségeket, majd a célkitűzésekről folyt élénk megbeszélés. Utána átvonultak a vendégek a konviktusba, ahol közös ebédet vettek részt. Az ebédet a leányok és fiúk adományaiból készítették el.

Délután szeretetvendégség keretében zajlottak le az utolsó, befejező előadások a Református Otthonban. Elsőnek Kiss Margit szólt, aki az ifjúság neve-

Iéséről és az S. D. G. munka nagy feladatairól beszélt. Kifejtette, hogy igazi komoly munkát csak Istennel lehet végeznünk. Nélküle hiába próbálunk bármit is tenni, nem sikerül, nem lesz rajta áldás. Minden kollégiumi vezetőnek és kollégistának először Isten segítő kegyelmét kell kérni, mielőtt munkába fogna. Feladatainkat pontosan és becsületesen el kell végeznünk. A félakarat — egész bukás. Aki csak félig akar keresztyén lenni, az már elbukott s aki csak félig végzi el munkáját, annyi, mintha semmit sem végzett volna. Isten nem csúfoltatik meg. Vagy egészen az Ő szolgálatába állunk és akkor örömmel csinálunk mindent, életünk napsugaras lesz, nem lesz nehéz a szolgálat, vagy ha csak félig, csak néha-néha vállaljuk a munkát magunkra, régen elvesztünk és hiába minden igyekezetünk. Már a legkisebb diákcsíny is megakadályozhat bennünket abban, hogy hűséggel teljesítsük azt, amire vállalkoztunk. Eredményes munkát csak Ő vele végezhetünk és csak az Ő dicsőségére. »Soli Deo Gloria«: Egyedül Isten dicsőségére.

Kiss Margit előadása után felszolgálták a teát és teázás közben tartotta meg előadását dr. Soós Géza. Előadásában csonka hazánk mai helyzetét vázolta. Körül vagyunk véve külsőleg-belsőleg száz és száz veszedelmekkel és mégis hiába minden. Nem ébredünk rá bűneinkre. Nem látjuk be saját hibáinkat. Beszélni beszélünk, de tenni annál kevesebbet teszünk. Bebizonyosodott rajtunk boldog emlékeztető Töltéssé Zoltán KIE titkár mondása: »Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben. Mert ha beszédben állna, Magyarország lenne az Isten országa«. Nap, mint nap halljuk a különböző szónoklatokat, szebbnél-szebb beszédeket, melyekben annyit ígérnek, de az ígérettel el van intézve minden. Végrehajtani, beváltani az ígéretet, az nem magyar jellemvonás. Belsőleg meg kell erősödnünk. Kevesebbet kell beszélnünk és többet kell tennünk, kevesebbet kell kívülre mutatni, de belülről annál inkább erősödni, annál inkább kitartóan dolgozni. Mienk a jövő, az ifjúság. Hogy Magyarország független állam maradjon, az attól függ, hogy mi, ifjúság, milyen hűséggel, milyen odaadással végezzük el munkánkat. Mennyire hiszünk Istenben és mennyire fogjuk meg az Ő kezét. Van-e erőnk az Ő dicsőségéért minden kockázatot vállalni. Ha merünk kockázatot vállalni, mint ahogy őseink is vállaltak, akkor mienk a jövő, akkor lesz még feltámadásunk. Ha nem, elvesztünk és velünk együtt, az ifjúsággal elveszett a magyar jövő is.

Ez volt a konferencia tulajdonképeni befejezése, de utána még egy kis műsor is következett. E műsor keretében mondotta el Nagy Sándor gimn. VIII. o. t. beszédét a szeretetről. Utána szavalt következett, majd Dömötör János

gimn. VI. o. t. szólott hozzá Kiss Margit előadásához. Felhívta a figyelmet arra, hogy a lelki nevelés mellett ne feledkezzünk meg a szociális nevelésről sem. Lássuk meg az utcán rongyosan járó, éhező gyerekeket és adjunk nekik legalább egy darab kenyeret, mert ez is hozzátartozik a nemzetépítéshez. Vállaljunk velük sorsközösséget, ismerkedjünk meg helyzetükkel és gondoljunk szeretettel rájuk. Szeressük őket, mint a magyar jövő élharcosait, akik nem annyira, szóval, hanem inkább verejtékes munkával szolgálják az új magyar jövőt.

Dömötör felszólalása után rövid ének és ima következett és ezzel a konferencia véget is ért. A mag elvettett. Hogy milyen talajba hullott, azt nem tudjuk. Reméljük azonban, hogy jó földbe esett és gyümölcsöt fog teremni, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely harminc annyit. Kérjük Isten áldását, hogy áldja meg gazdagán az új vetést. Legyen a lelkes társasági Jézus, Krisztus jó vitéze, az egyház istápjá és a haza pillére.

SZ. SZÜCS MIHÁLY

VIII. gimn. t

Örüljetek az örülőkkel

mondotta Jézus Krisztus. Mivel kirsztusi eszmény ez is, nehéz megvalósítani. Valaki azt hihetné pedig, hogy sírni a sírókkal tényleg nehéz, de együtt örülni az örülőkkel, nagyon is könnyű. Mégis sokszor érezzük, hogy nemcsak próbáinkban, szomorúságainkban keserves dolgozunk magunkra maradni, de örömeinkben, sikerünkben is. Ifjúsági egyesületünkben megpróbáltuk az együttörülést is gyakorolni, bár sokszor nem vetük észre a mások örömét, sikerét. Álljunk tehát most oda egyik régi, buzgó tagunk mellé, hogy vele együttörüljünk.

Dr. Papp Sándor kórházi orvosát MÁV orvosrá nevezték ki. Ez a hír nemcsak a kinevezett öröme, hanem a miénk is. Maj amikor ifjúságunk olyan tanácstalan a jövővel szemben, mindig kell, hogy mindannyiunk öröme legyen, ha közülünk valaki megtalálja a hivatása helyét. És különösen örülnünk kell, amikor arra hivatott, méltó egyén áll egy bizonyos munkakörbe.

Dr. Papp Sándor a miénk volt, sőt az egész KIE mozgalomé. A mi egyesületünk alelnöke, sportéletének megteremtője és sokáig irányítója, de ugyanakkor a KIE konferenciák, országos megmozdulások lelkes propagálója és résztvevője.

A KIE-nek azok buzgó orvos tagja, sőt vezetője van. Mi tudjuk, hogy dr. Papp Sándor is ilyen marad, sőt ezután talán többször eljut nyári táborokra, konferenciákra, amikor egy esztendő munkája

után megérdemelt szabadságot vesz magának.

Öszinte önmel köszöntjük Papp Sándort és kívánjuk minden munkájára Isten áldását!

Történelmi ismeretek szerepe a népiskola jellemnevelő munkájában

A pedagógiai szemináriumon elmondotta MOLNÁR SAMUEL

II.

En nem akarok foglalkozni most tovább a jellem boncolásával, hanem néhány példával óhajtók szolgálni éppen a történelmmel kapcsolatban.

En midőn a történelmet tanítom, minden körülmények között személyesítek, sőt magukkal a gyerekekkel játszatom el a történelmi eseményeket. A történelmi óra egy-egy jólsikerült mozielőadás. Sokszor megfigyelem, hogy mily hosszú időm keresztül érvényesül a gyermek lelkében az a hatás, amelyet a lejátszott jelenet, melynek ő tevőleges résztvevője volt, — és örömmel látom azt, hogy ez a hatás az ő lelkében szinte észrevétlenül egy-egy vadhajtatást méltazott le, vagy egy már növekedésnek indult ágat rügyeszített ki.

Hogy a gyermek jelleméről beszélhesünk, nézzük meg, milyen jellembeli tulajdonságokkal jön a gyermek az iskolába? Hát ez bizony nagyon is tág kör és igen változatos képet nyújt. De olyan tükörképet is ad, amelyben rövid időn belül kiállakul a tanító előtt a kép, hogy mit és hogyan változtasson át a gyermek lelkében, vagy a már meglevő jellemet hogyan tegye még jelesebbé. A gyermek előtt e szó: »jellem«, egész ismeretlen fogalom, de azt is megállapíthatjuk, hogy nagyon sok felnőttség sincs ezzel tisztába. A szülő a gyermekét nagyon sokszor azzal adja át a tanítónak, hogy gyermekének igen sok a rossz szokása.

Valóban, a gyermeknél a szokás a jellem, van jó és rossz szokása. Jó szokása például a szorgalom, kötelességtudás, udvariasság, pontosság, tiszteltettség, engedelmesség, gyengédség, tisztaságérzet, kiméletesség stb. Hát vajjon ezek a tulajdonságok a rossz szokású gyerekeknek nincsenek meg? De igenis megvannak, csak hogy ezek pont ellenkező irányúak. A rossz szokású gyermek lusta, pontatlan, goromba, engedetlen, durva stb. Sokszor hallja az ember: »Jaj de makacs ez a gyermek«.

A makacsság nem mindig a rosszabbik tulajdonság, mert azt kellő tapintattal méltott erős akarattá fejleszthetjük ki. Van nekem olyan növendékem, akira az édesanyja azt mondja, hogy önféjű, dacos. En úgy ismertem meg, hogy az a gyermek ha valamit elhatároz, azt ha török, ha szakad, de végrehajtja. Ennek a gyermeknek jelleme van. Az ilyen már csirájában élő jellemzőkről kell a tanítónak éleszt-

getni, a népiskola különböző tárgyaiban kapcsolható egységek segítségével. Jelen esetben éppen a történelmi eseményekkel kapcsolatban.

De hogyan? Ha végigmegyünk a történelem fontosabb eseményein, lehetetlen úgy egy-egy egységnél továbbhaladni, hogy egy, de inkább több jellem kidomborításra ne várna. A fejedelmválasztás, a törzsek bizalma egész bizonyosan nem azért helyeződött Árpád személyébe, mert az öreg Álmos őt ajánlotta, hanem azért, mert az ő jellembeli tulajdonságai mindenki fölé és elé emelték őt. A mondák korabeli események az alsó osztályokban a gyermek szép és nemes iránti rajongását neveli. A vérszerződés az egyet-akadás, az összetartás és a vérrel megpecsételt fogadalom megtartását jelenti.

Első nagy királyunk története, I., vagy Szent István élete és uralkodása minden igazi jellem, a magyar lélek igazi, kristályosodott tisztaságával tárul lelki szemeink elé. Nagy királyunk neve hallatára nem dobban-e minden igaz magyar szíve mennydörgés erejével? Az a maroknyi nép, amely az istenáldotta Kárpátok medencéjét, csodálatos bátorsággal, meg nem törhető kitartással, fáradságot nem ismervé birtokba vette, minden bizomnyal elveszett volna, ha I., vagy Szent István isteni erővel vezetett keze nyomán a nép a pogányságból kiemelkedve az egy igaz örökkévaló Istenhez nem vezetett volna. A gyermek lelkében a nagy alkotó a nemzetalapító király emléke, a büszkeséggel párosult ama nagy érzést lopja és égeti be, amelyet e szóval fejezhetünk ki: hazaszeretet. A föld iránti nagy szeretet, azé a földé, amelyért egy évezredes küzdelemben igen sok vért áldoztak az ősök azért, hogy az unokák szabad hazában élhessenek szabadon. Méltán áldoz a nemzet egy nagy honalapítónak, midőn áldott emléke előtt áldozni készül. Fia, Imre herceg, a tisztaság jelképe, László már inkább a fegyverek embere volt, az ő története és korának eseményeit a bátorság, a nemes egyszerűséggel párosult lovagiasság és a haza megtartását vései a lélekbe. Igen jó eredménnyel fejleszthetjük a gyermek törhetetlen hitét az örökkévaló Isten iránt, ha László életével és uralkodásával kapcsolatban elolvassuk egyik-másik igen kedves, róla megírt legendát. Az ő rendíthetetlen hite és bizalma Isten iránt teszi azt, hogy csapattal élén küzdve harcol a szent ügyért és védi a még kiskorú keresztyénséget, néha csodákkal is. Igazságossága, amely sokszor elrettentő példát szolgáltatott, elérte azt, hogy népét rendhez és egymás tulajdon jogának védelmére és elismerésére szoktatta. Könyves Kálmán a mérséklet, a tanulmány iránti szomj jelképezője. Bölos, nagyszű, nagylelkű király.

A lovagiasságnak, a nemes és szép iránti rajongásnak mintaképe Nagy Lajos. Uralkodása áldás az országra. Nagy volt, mint ember, nagyobb volt, mint király. Isten, király, haza; szeretete, tisztelete és

védelme. Ez a három jellem az, amely kidomborítható történelmi eseményéből. Az erős akarát, a meg nem alkuvás, a testvére iránti szeretet azok, amelyek fényesen állítják őt előnkbe. Jellemére vonatkozóan számtalan kedves történetet alkalmazhatunk. A műveltség iránti szeretete sok olyan intézmény felállítására sarkalta őt, amelyek ma is méltán hirdetik nagy nevét.

Az önzetlen honszeretet ragyogó példája Hunyadi János. Az ő erős karja biztosítja még ebben az időben a haza békéjét, amelyet pedig minden oldalról sötét viharfelhők veszélyeztetnek. Bár nem itt kellene megemlítenem, de itt találok alkalmasnak a helyet, hogy megemlítssem, gróf Széchenyi Istvánt és Kossuth Lajost, akik szintén az önzetlen honszeretetről tettek ragyogó bizonyosságot.

Mátyás király igazságosságát a róla elterjedt kedves történetek nagyszerűen kiemelik. Nagy volt a művészetek pártfogolásában, nagy volt a haza építésében, nagy volt népe szeretetében, mert ha nem lett volna ilyen nagy, akkor nem állna a közmondás, meghalt Mátyás, oda az igazság. A bátorság, a meg nem alkuvás, az erős akarát s az építői tevékenység méltó mintaképe. Eddig olyan példákat hoztam elő, amelyek mint történelmi események a nemes jellembeli tulajdonságokat nyíltan élénk tárják, — de végünk azokból is egy néhányat, amelyek mint ellenkező példák segítenek a jellemképzésben: a széthúzás vágy azok, amelyek például a mohi csatát, majd az utána bekövetkezett tatárdúlást felidéztek. Itt tűnik fel a második nagy honalapító csüggedést nem ismerő erős akarata, népe iránti nagy-nagy szeretete s a nemzetet újjá építeni akaró óriási lelkiereje.

A megalkuvás, a gyávaság, a kárörvendő irigység, mely a mohácsi mezőn bekövetkezett pusztulást és gyalázatot hozza, a hosszú török iga... A nagy türelem... a fogcsikorgatva fakargatott szabadság iránti vágy... mind-mind igen jó eszközök arra, hogy követendő és eldobandó példaként megelevenedve állítsunk a gyermek lelkében olyan szobrot, amely szobor őt mindenkor, mint »memento« figyelmezteti a jóra.

A várháborúk kora, az elszápt hősiesség, a halált megvető bátorság, az életét is feláldozó dicső hazaszeretet példái. Hogy csillog a gyermek szeme, midőn csattog Szondy, Zrínyi, Losonczy és Dobó kardja... Hogy pirul ki az arc, midőn öntik az egri nők a forró szurkot, a forró vizet a török nyakába... és hogy kell meglepődött mormogás és kedves, de büszke mosoly Budavár visszafoglalásánál. Hogy szorul ököibe a kéz, az osztrák erőszakosság nyomán... de hogy vidul az arc Bocskay, Bethlen, Rákóczi áldott és fényesemlékű neve hallatára... Milyen büszkén kuruc lesz a gyermek... milyen

hamar márciusi ifjú... milyen ellenség és milyen jóbarát... Igen, mert a tanító az ő ügyes és gyakorlott kezével úgy ütötte meg lelkének zongorahúrjait, hogy azon minden igazi, még szunnyadó érzelme hangzásba jő. Hogy megsiratja Szondyt, Losonczyt, Zrínyit... az oláh erőszakosságot... békésen nyugvó Rákóczi sírját... a Bánát termő rónáját... a falra függesztett emlékezzünk táblát... a Trianon-átkos szerződését. De igazi örömmel üdvözlük hazánk harmadszori újjáalapítóját: nagybányai vitéz Horthy Miklós kormányzó urat, amint fehér lovával, délceg fehér tollas katonáival ős városunk főutcáján, Pesten végigmegy. Szinte a gyermek is ott ujjong a tömegben, amidőn ünnepli hazánk egyrésznének a felszabadulását...

Ime, az én elgondolásom szerint, csak néhány, de ragyogó példát ragadtam ki történelmi ismereteink közül, de azt nyugodt lélekkel állíthatom, hogy egy olyan hangszert szótálfathatunk meg történelmi óránk keretén belül, melyben minden jellemképzésnek meg van a sábj, csak igazi egyszerűséggel és kötelességtudással, nemes szeretettel párosult ama szent érzéssel kell megszólaltatni, amely érzéssel a tanítóban az legyen, hogy mindenkor emberebb embert és magyarabb magyart neveljen a kezére bízott parányi lelkekből.

A vezérpéldák fénylő világosságánál, a legmagasztosabb emberiség eme képviselői által buzdítva, nemcsak jogosítva, de kötelezve is van mindenki arra, hogy a jellem legmagasabb lépcsőjére, elérni igyekezzék, de ne csak önmaga, hanem vigye magával kézenfogva személyes példájának hatása által azt a sok-sok parányi lélek, bimbót, amelyekből majd fakad csonka Hazánk támaszoszlopa, nyíló rózsája. Legyen gazdag az ember lélekben, nem pedig a mulandó világi javakban; legelső a tiszta becsületességben, nem pedig világi helyzetében; legerényesebb, tudományos, de ne a legtudományosabb; ne hatalmas és befolyásos, hanem igaz, egyenesszívű, becsületes és nyugodt kedélyű. A legfenségebb jellem azon egyéni akarát, amely a vallás, erkölcsiség, értelem s társadalmi rend jobbátétele és befolyása alatt úgy működik, hogy kitartással haladva előre, a hírnévnél többre becsülje a kötelességtudást. A mások egyénisége iránt tisztelettel viseltetvén, megőrizheti a saját függetlenségét is. Legyen elég bátor erkölcsileg tisztán maradni még akkor is, ha ezáltal a népszerűségét veti is kockára. Bízva az időre és a tapasztalatra eljárása méltánylását, amely méltánylás előbb, vagy utóbb, de bekövetkezik. — Vessük növendékeink lelkébe, hogy a jellemes ember lelkiismeretes mint ilyen, egyenesszívű és éppen azért nem tagadhatja meg senkitől az őt megillető tiszteletet. Viseltessünk kegyelettel a nemzedékek által hódolattal megszentelt tárgyak iránt, a magasztos eszmék, törekvésekkel szemben sziklaszilárdan tartva

meg a jót és a nemest. Kegyelettel tegyük magunkévá a múlt idők nagy embereit, de ugyanúgy elismeréssel hajtsuk meg fejünket korunk nagylelkű, de fáradhatatlan munkásai iránt is. Tekintsen büszkén és csillogó szemekkel egy-egy emlékműre, akár városában, akár máshol látja azt, gondoljon arra, hogy a pusztaszeri emlék egy ezeréves nagy és szent szövetségnek az emlékoszlópa. Vágyódó szívvel gondoljon arra, hogy a millenáris emlék Hazánk történelmének olyan monumentális emlékoszlópa, amelyen szemlélhetjük őseinknek jellemes és sziklaszilárd tekintetét és büszkén téve kezét szívére, vallja magát igazán magyarnak. Nézze az iskola falaira felfüggesztett történelmi képekben őseink fáradhatatlan és feddhetetlen nagy cselekményeit, amelyekkel szemébe is biztosítottak egy talpalatnyi helyet ebben a hazában. Ebben a kegyeletben áll tulajdonképpen a vallás, mely az embereket egymáshoz és mindnyáját Istenhez kapcsolja. Neveljük gyermekeinket férfias lelkű szétzúzhatatlan jellemű magyar oszlopokká, gránittömbökké, amely tömbök beleolvadva az ellenséges népek vihartól zúgó ádáz tengerében álló magyar szigetre, mint büszke magyar emlékezzen arra, hogy ez az ország Istentől eggyé teremtetett, ezért szét nem osztható és meg nem csorbítható.

MOLNÁR SAMUEL
refi, tanító.

Serdülő csoport hírei

Január 30-án a serdülők házi ping-pongversenyt rendeztek 15 résztvevővel. Az egyéni versenyben 1. Tárkány István, 2. Sebők László, 3. Moldvai Győző, 4. Posztós Sándor. Párosversenyben 1. Tárkány-Posztós, 2. Sebők-Gáspár. A nyertesek között 13 darab ping-pong-labdát osztottunk ki.

Serdülő összejöveteleinken komoly és tevékeny munka folyik. A fiúk verseket, monológot és szindarabokat tanulnak és ezzel be akarnak kapcsolódni a működő gárda munkájába is. Minden összejövetelen valami komoly problémáról tartunk megbeszélést. Eddigi beszélgetéseink tárgyát képezték a következő kérdések: A KIE-munka története, A sport, Magyarország földrajza és jelenlegi helyzete, Az illemszabályok, A szabaddidő felhasználása, Mit olvassunk? Az urvacsora, Az istentisztelet, Az imádkozás. A serdülők közül Sebők László a »sportról«, Pesti Sándor »Magyarország földrajzáról« és »Magyarország jelenlegi helyzetéről« tartott bevezető előadást.

Bibliai rejtvényversenyt kezdtünk meg ebben az évben. A rejtvények a következők: 1. Hol található a bibliában ez a rész: »Most azért megmarad a hit, remény, szeretet.« 2. Melyik a legrövidebb versszak a bibliában? 3. Hol talál-

ható a bibliában ez a rész: »Ha küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.« Minden kétdős megfejtése 1. pont. A legjobb megfejtők között könyvjutalmat osztunk ki. Megfejtési határidő április 3. Eddig megfejtették: Pesti Sándor 3 pont, Sebők László 2 pont, Polyákovich Zoltán 2 pont. További megfejtéseket kérünk.

Facsar Sándor jugoszláviai KIE vezető látogatta meg egyesületünket március 10-én. Beszámolt arról, hogy Jugoszláviában is milyen szép református ifjúsági munka folyik és a régi Kossuthfalván, ahol ő a KIE elnöke, a munkálkodó tagok száma meghaladja a százat. (A gyülekezet lélekszáma ötezer). Egész évre kidolgozott munkaprogramjuk van. Beszámolója után a határon túl élő és munkálkodó KIE üdvözlését és szeretetét tolmácsolta.

Ping-poncsapatunk az orosházi F. C. ping-pong-játékosával március 6-án négyes csapatversenyt játszott. Egyesületünkben a következők játszottak: Hajdu Bálint, Perczel Károly, Baranyi Ernő és Lőrinc Antal. Csapatversenyben az orosházaiak győztek 9:7 arányban. Párosversenyben 1. Hajdu-Perczel, 2. Baranyi-Lőrinc. Egyéni versenyben 1. Szépe (OFC), 2. Hajdu Bálint, 3. Mórócz (OFC), 4. Lőrinc Antal. Mindkét csapat nagyon szép játékot adott, a mi játékosaink azonban még szebb eredményt is elérhettek volna, ha több előkészülettel és kitartással versenyeznek.

Március 10-én egyesületünk sakk-osztályának rendezésében meghívásos sakktorna kezdődött, melyen városunk sakkcsapatai négy-négy taggal képviseltetik magukat. A versenyt Hegedűs István testvérünk vezeti és rendez.

Hírek

Már most vegyük meg jegyünket a református szövetség április 3-iki estjére. Jegyek kaphatók az egyházi pénztárban, a szövetség asszonyainál, a leánykőrök tagjainál. Legyen ott minden református!

Mozgalmas volt az Otthon élete az elmúlt vasárnapon. Délután itt folytatta a Soli Deo Gloria Szövetség középiskolás kollégiuma reggel az iskolában megkezdett konferenciáját. A nagyteremben, kisteremben, az udvaron folytak az előadások, megbeszélések, tenispályán a választmány tartotta ülését, a konyhában a szeretetvendégségre készültek, sőt a kuglipályán a német-magyar futballmérkőzést hallgatták. A szövetség részéről ónodi Szabó Lajos, dr. Soós Géza és Kiss Margit voltak jelen.

A tenispálya kitűnő állapotban várja a teniszezőket! A kuglipályán is történt javítás és most már ez is készen áll a dobók számára.

Örömhírek: ifj. Dura Lajos és Meszlényi Ilus, Varga Dezső és Győry Manci házastársakat fiú-, Rapcsák Péter és Szilágyi Erzsébet házastársakat leánygyermekkel ajándékozta meg Isten. Növekedjenek a kicsik a szülők örömeire, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Az újvárosi Kálvin-Otthonban március 27-én, vasárnap este lesz szeretetvendégség, szórakoztató műsorszámokkal.

Az újvárosi leánykör Tornyainé, Tóth Katalin vezetésével a susáni leánykört látogatta meg szerdán délután. A susáni leányok teával kedveskedtek a vendégeknek.

Márton Árpád elnöklelkész három napot töltött Budapesten hivatalos úton. A nagyenyedi kollegisták összejövetelén ő tartotta a serlegbeszédet.

A mártélyi egyházrész benyújtotta kérését a törvényhatósághoz telek és téglajágyében a gyülekezeti ház céljaira.

Nagy Imre segédlelkész bízta meg püspök úr az erzsébeti körzet gondozásával. Nagy Imre már ki is költözött és megkezdte szolgálatát.

Vincze Sándor telefonszáma 377.

Megindult az előfizetés Szeremley Sámuel könyvére, melyben a vásárhelyi egyház történelmét tárgyalja, illetőleg fejezi be egészen a maga koráig. A mű mintegy fizetési ára 3 pengő, a még korlátolt 16 ívnyi terjedelemben jelenik meg 5 előszámban levő első kötettel együtt 5 pengő. Előfizetni lehet az egyházi pénztárban, a lelkesi hivatalokban, tanároknál és tanítóknál.

A Soli Deo Gloria Szövetség vasárnap este 8 órakor a gimnázium rajztermében szeretetvendégséget rendez. Mindenkit szívesen lát a vezetőség.

Molnár Sámuel tanító, amennyiben a honvédelmi minisztérium hozzájárul, amerikai tanulmányútra megy. A chicagói magyar egyesület három előadásra köthette le.

A dunavecsei táborról tartott február 25-én Fekete István tábortitkár vetített-képes előadást. Előadásából megismertük a dunavecsei tábor történetét, felépítését, szervezetét és a tábori élet szépségeit. Felhívta figyelmünket a nyári táborokra és konferenciákra és az azokon való részvételre. A táborozások részletes programját később közöljük.

A belmisi bizottság március 7-én tartotta ezidei első ülését. A részletes munkatervet külön fogjuk ismertetni.

Némely ember valóságos zseni a semmittevésben és pedig a szorgalmas semmittevésben. — Th. C. Haliburton.

»OTTHON«

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: NAGY BÉLA.

Kiadó: DR. DURA LAJOS.

Készült ifj. Dura Lajos könyvnyomdájában